

ÎNCHEIERE

14 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Mariana Pitic
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea pe Acțiuni „Moldasig”,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea pe Acțiuni „Moldasig” împotriva lui Serghei Mihailov cu privire la încasarea în ordine de regres a despăgubirii de asigurare și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 21 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a admis apelul declarat de Serghei Mihailov, s-a casat hotărârea din 31 ianuarie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani și s-a emis o nouă hotărâre prin care acțiunea s-a respins ca neîntemeiată,

c o n s t a t ă :

La 30 octombrie 2015 SA „Moldasig” a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Serghei Mihailov, solicitând încasarea în ordine de regres a sumei de 9 000 lei cu titlu de despăgubire de asigurare și a sumei de 270 de lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

În motivarea acțiunii s-a invocat că la 8 aprilie 2014 între SA „MAIB Leasing” și SA „Moldasig” a fost încheiat contractul de asigurare facultativă AUTO CASCO nr. ACA/14-512 prin care s-a asigurat autovehiculul de model Mercedes-Benz G350-BlueTEC cu n/î xxxxx.

În rezultatul accidentului produs la 20 ianuarie 2015, autovehiculul de model Mercedes Benz G350-BlueTEC cu n/î xxxxx condus de Leonid Ghincul a fost accidentat de bicicleta de model KAT condusă de Mihailov Serghei.

Vinovat de cauzarea accidentului rutier a fost recunoscut Serghei Mihailov.

Conform procesului-verbal nr. D/CASCO/15-75 din 3 ianuarie 2015 privind constatarea și evaluarea pagubelor automobilului întocmit de SA „Moldasig”, cuantumul despăgubirii de asigurare pentru repararea autovehiculului de model Mercedes-Benz G350-BlueTEC cu n/î xxxxx constituie 9 000 de lei, ce se confirmă prin dispoziția de plată din 2 martie 2015.

Odată cu achitarea despăgubirilor de asigurare, SA „Moldasig” a preluat în limitele sumei achitate dreptul asiguratului la creanță.

Prin urmare, la 15 mai 2015 a expeditat în adresa pârâtului Serghei Mihailov, reclamația nr. 2322 privind achitarea sumei în mod benevol, însă aceasta nu a fost recepționată de către ultimul.

În drept, acțiunea a fost întemeiată în baza prevederilor art. 1329 din Codul civil.

Prin hotărârea din 31 ianuarie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, s-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de SA „Moldasig”.

S-a încasat de la Serghei Mihailov în beneficiul SA „Moldasig” suma de 3 900 lei cu titlu de despăgubire de asigurare și 270 lei cu titlu de taxă de stat.

În rest acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

La 1 martie 2017, Serghei Mihailov a contestat cu apel hotărârea primei instanțe.

Prin decizia din 21 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a admis apelul declarat de Serghei Mihailov.

S-a casat hotărârea din 31 ianuarie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani și s-a emis o nouă hotărâre, prin care:

Cererea de chemare în judecată depusă de SA „Moldasig” împotriva lui Serghei Mihailov cu privire la încasarea în ordine de regres a despăgubirii de asigurare și compensarea cheltuielilor de judecată, s-a respins ca neîntemeiată.

Instanța de apel și-a motivat soluția prin faptul că prejudiciul cauzat în urma accidentului rutier a fost stabilit de către reprezentantul SA „Moldasig” doar cu participarea persoanei păgubite Leonid Ghincul, fără înștiințarea și respectiv participarea persoanei vinovate, Serghei Mihailov.

Astfel, Serghei Mihailov nu a fost înștiințat și nu a participat la încheierea procesului-verbal de constatare a pagubelor, precum și nici nu a participat la întocmirea acordului privind plata despăgubirilor de asigurare, fiindu-i îngrădit dreptul de a participa la stabilirea daunelor cauzate în urma accidentului rutier și de a obiecta asupra circumstanțelor legate de această procedură, s-au după caz de a aduce dovezi că suma prejudiciului cauzat este alta decât cea stabilită în mod unilateral de către persoana păgubită sau asigurător și, ca urmare, de a contesta acțiunile asigurătorului și persoanei asigurate.

La 10 mai 2018, SA „Moldasig” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei din 21 martie 2018 a Curții de Apel Chișinău și menținerea hotărârii din 31 ianuarie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani.

În motivarea recursului, reiterând argumentele de fapt și de drept invocate pe parcursul examinării cauzei, recurentul a exprimat dezacordul cu decizia contestată, invocând că instanța de apel a interpretat eronat prevederile Legii nr. 414 din 9 septembrie 2007 cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule.

A menționat că în conformitate cu art. 22 alin. (12¹) din Legea nr. 414 din 22 decembrie 2006 (în redacția în vigoare la data producerii accidentului), asigurătorul care are încheiat contract de asigurare de bunuri cu persoana păgubită este obligat să invite la procesul de constatare a pagubei asigurătorul de răspundere civilă auto al persoanei vinovate, probînd invitația printr-un înscris justificativ. Neprezentarea asigurătorului de răspundere civilă auto al persoanei vinovate la data și locul stabilit nu împiedică asigurătorul de bunuri să constate pagubele ce vor fi opozabile asigurătorului de răspundere civilă auto absent de la procesul de constatare.

În acest context, SA „Moldasig” consideră că nu este obligată să invite la constatarea pagubelor persoana vinovată de producerea accidentului rutier și anume pe Serghei Mihailov.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele dosarului atestă că copia deciziei integrale a fost expediată participanților la proces la 21 aprilie 2018 (f.d. 122), însă dovada legală de recepționare a acesteia de către recurent lipsește. Totodată, în cererea de recurs, recurentul a menționat că a recepționat-o la 17 aprilie 2018.

Din aceste considerente, recursul din 10 mai 2018, se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. din 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării cauzei, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în

care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicite admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de SA „Moldasig” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Societatea pe Acțiuni „Moldasig”.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Mariana Pitic

Dumitru Mardari